

אֵלָא פּעם אַחַת בְּשַׁנָּה, דהיינו שאין עוד קרבן מקרבנות השנה
שמכפר על טומאת מקדש וקדשיו שיש בה ידיעה בתחילה ואין
בה ידיעה בסוף, מלבד השעיר הפנימי.
מקשה הגמרא: וְלָרְבִּי יִשְׁמַעֲלָא דְאָמַר שטומאת מקדש וקדשיו שאין
בָּהּ יְדִיעָה בְּתַחֲלָה וְיֵשׁ בָּהּ יְדִיעָה בְּסוֹף, כִּי קָרְבָּן הוּא, כלומר שאין
צריך ידיעה בתחילה בכדי לחייב קרבן עולה ויורד, נמצא
שהשעיר הפנימי מכפר גם על שאין בה ידיעה בתחילה ויש בה
ידיעה בסוף, שהרי הטעם שהביריתא (לעיל א) ביארה שהשעיר
הפנימי אינו מכפר על טומאה שאין בה ידיעה בתחילה, הוא
משום שדרשה מהפסוק שהשעיר הפנימי מכפר רק על טומאה
שיכולה לבוא לידי חיוב חטאת, ואילו לדעת רבי ישמעאל גם
טומאה שאין בה ידיעה בתחילה יכולה לבוא לידי חטאת, ואם כן
קשה, שְׁעִיר הַנִּעֻשָׁה בַּחוּץ אֲמַאי – על מה הוא מְכַפֵּר. מתרצת
הגמרא: לדעת רבי ישמעאל השעיר הנעשה בחוץ מכפר על
טומאת מקדש וקדשיו שֶׁאֵין בָּהּ יְדִיעָה לֹא בְּתַחֲלָה וְלֹא בְּסוֹף. מקשה
הגמרא: הֲאִי – על טומאה זו שְׁעִיר הַרְגָּלִים וְשְׁעִיר רֵאשֵׁי הָחֲשִׁים
מְכַפְּרִין, כמבואר במשנה (לעיל ב). מתרצת הגמרא: רבי ישמעאל
כִּכְרָ לָהּ כִּרְבִּי מֵאִיר, דְּאָמַר במשנה (לעיל ב) כָּל הַשְּׁעִירִים שֶׁל
הַמוֹסֵפִיק, דהיינו שעיר הנעשה בחוץ ביום הכיפורים, שעירי
הרגלים ושעירי ראשי חודשים, בְּפָרְתָן שָׁוָה עַל טוֹמְאָת מִקְדָּשׁ
וְקִדְשֵׁי, והם מכפרים בין על טומאה שאין בה ידיעה בתחילה ויש
בה ידיעה בסוף, ובין על טומאה שאין בה ידיעה לא בתחילה ולא
בסוף, והוצרכו כמה קרבנות לכפר על אותן טומאות, מפני שאם
יעבור על טומאת מקדש וקדשיו לאחר שהוקרב קרבן אחד, יבוא
הקרבן האחר ומכפר עליו.
מקשה הגמרא: לִפִּי בִּיאור הַגְמָרָא בדעת רבי ישמעאל, אֵלָא לְמֵאִי
הַלְכָתָא אִיתְקַשׁ חִיצוֹן לְפָנֵינוּ – לאיזו הלכה הוקשו במשנה (לעיל
ב) שעיר הנעשה בחוץ ושעיר הפנימי, הלא לדעת רבי ישמעאל
השעיר הנעשה בחוץ מכפר גם על טומאת מקדש וקדשיו שאין
בה ידיעה לא בתחילה ולא בסוף, ואם כן אי אפשר לומר כמבואר
במשנה שההיקש הוא לענין ששניהם מכפרים על טומאה שיש בה
ידיעה כל שהיא. מתרצת הגמרא: לדעת רבי ישמעאל, הִיקֵּשׁ
שְׁעִיר הַנִּעֻשָׁה בַּחוּץ וְשְׁעִיר הַפְּנִימִי בֹא לַלְמַד הַלְכָה אַחֲרָה, מֵה
שְׁעִיר הַפְּנִימִי אֵינוֹ מְכַפֵּר בְּשָׂאֵר עֲבִירוֹת אֲלֵא רַק עַל טוֹמְאָת מִקְדָּשׁ
וְקִדְשֵׁי, אֵף שְׁעִיר הַחִיצוֹן אֵינוֹ מְכַפֵּר בְּשָׂאֵר עֲבִירוֹת אֲלֵא רַק עַל
טומאת מקדש וקדשיו.
שִׁנּוּ בַּמִּשְׁנָה: עַל שֶׁאֵין בָּהּ יְדִיעָה בְּתַחֲלָה וְלֹא בְּסוֹף, שְׁעִירֵי רְגָלִים
וְשְׁעִירֵי רֵאשֵׁי חֲדָשִׁים מְכַפְּרִין, דְּכָרִי רַבִּי יְהוּדָה.
מבארת הגמרא: אָמַר רַב יְהוּדָה, אָמַר שְׁמוּאֵל, מֵאִי מַעְמָא דְּרַבִּי
יְהוּדָה האומר שכל השעירים מכפרים על טומאת מקדש וקדשיו
שאין בה ידיעה כלל, מלבד שעיר יום הכפורים, דְּאָמַר קְרָא לַגִּבִּי
ראש חודש וְשְׁעִיר עִזִּים אֲחֵד לְחַטָּאת לָהּ" (במדבר כח טו), ודלשון
לְחַטָּאת לָהּ" מלמדת שמדובר בְּחֵטָא שֶׁאֵין מְכִיר בּוֹ אֵלָא ה', כגון
זה שנכנס לבית המקדש בטומאה בלא ידיעה כלל, לא בתחילה
ולא בסוף, יְהֵא שְׁעִיר זֶה מְכַפֵּר.
מקשה הגמרא: וְהֵא מִיָּבְעִי לִיה לְכַדְרֵשׁ לְקִישׁ – והלא יתור זה
נצרך לדרשתו של ריש לקיש, דְּאָמַר רִישׁ לְקִישׁ, מֵה גִּשְׁתַּנָּה שְׁעִיר

שֶׁל רֵאשׁ חֹדֶשׁ שְׁנָאֵמַר בּוֹ לְחַטָּאת לָהּ, ובשאר שעירי הרגלים לא
נאמר לָהּ, אָמַר הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁעִיר זֶה יְהֵא בְּכַפֵּרָה (על) [עֲלִי],
כלומר, שעיר זה המכפר על עוונותיכם, מוטל עלי לקובעו בראש
חודש, כפיסוק על מֵה שְׁמִיעָמְתִּי אֶת הַיָּתֵד, וכיון שפסוק זה נצרך
לדרשה זו, מהיכן נדרשו את דינו של רבי יהודה. מתרצת הגמרא:
אִם כֵּן, שֶׁהַפְּסוּק נִדְרֵשׁ רַק כְּדִבְרֵי רִישׁ לְקִישׁ, לְמֵאָה קָרָא – שהפסוק
יאמר לְחַטָּאת עַל ה', מֵאִי לָהּ, אֲלֵא לְכַדְרֵמֶן – לדרשת רבי
יהודה, ששעיר זה מכפר על חטא שרק ה' מכיר בו.
מקשה הגמרא: וְאֵימָא בּוֹלִיָּה לְהָבִי הוּא דְּאָתָא – נאמר שהפסוק בא
רק לומר שהשעיר מכפר על חטא שרק ה' מכיר בו, ומנן לריש
לקיש לדרוש את דרשתו מהפסוק. מתרצת הגמרא: אִם כֵּן, נִימָא
קָרָא – די שהפסוק יאמר 'חַטָּאת ה'', מֵאִי לָהּ, אֲלֵא שְׁמִיעָת מִיָּנָה
תִּרְתִּי – יש ללמוד מהפסוק את שתי הדרשות.
הגמרא מבררת מדוע אין השעירים מכפרים על עבירות נוספות.
מקשה הגמרא: וְנִכְפַּר נָמִי אֶפְּלוּ בְּשָׂאֵר עֲבִירוֹת – מדוע לא נאמר
שהשעירים מכפרים גם על מי ששגג בשאר עבירות ולא ידע
שחטא, שאף בחטאים אלו רק ה' מכיר. מתרצת הגמרא: תָּנָא דְּרַבִּי
רַבִּי יִשְׁמַעֲלָא תְּשׁוּבָה לְשֹׂאֵלָה זֶה, שיש ללמוד את דינו משעיר
החיצון של יום הכפורים, הוֹאִיל וְזֶה – שעיר החיצון של יום
הכפורים כָּאֵם בְּזֶמַן קְבוּעַ בַּשָּׁנָה, וְזֶה – שעיר של ראש חודש כָּאֵם בְּזֶמַן
קְבוּעַ, יש ללמוד זה מזה בבנין אב, מֵה זֶה – שעיר החיצון של יום
הכפורים אֵינוֹ מְכַפֵּר אֵלָא עַל טוֹמְאָת מִקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁי, אֵף זֶה – שעיר
של ראש חודש אֵינוֹ מְכַפֵּר אֵלָא עַל טוֹמְאָת מִקְדָּשׁ וְקִדְשֵׁי.
שואלת הגמרא: אֲשַׁכְּחֵן – מצאנו לימוד לדברי רבי יהודה שְׁעִירֵי
רֵאשֵׁי חֲדָשִׁים מכפרים על טומאת מקדש וקדשיו שאין בה ידיעה
כלל, שְׁעִירֵי הַרְגָּלִים מְנַלֵּן שאף הם מכפרים על עון טומאת מקדש
וְקִדְשֵׁי שאין בה ידיעה כלל, אֵף שְׁהוּא עוֹן שִׁישׁ בּוֹ כִּרְתָּה.
הגמרא מבארת תחילה מדוע לא ניתן ללמוד זאת משעיר של יום
הכפורים, ומקדימה ואומרת: וְכִי תִימָא הָא נָמִי בְּתִנְיָא דְּרַבִּי רַבִּי
יִשְׁמַעֲלָא – ואם תרצה לומר שגם דין זה נלמד באותו בנין אב
שנאמר בבית מדרשו של רבי ישמעאל, שכשם ששעיר יום
הכפורים ושעיר ראש חודש זמנם קבוע ומכפרים על טומאת
מקדש וקדשיו אף שעירי הרגלים שזמנם קבוע מכפרים על
טומאת מקדש וקדשיו, אֵיכָא לְמִיפְרָךְ – יש לדחות לימוד זה, דִּאי
תרצה ללמוד את שעירי הרגלים משעיר רֵאשׁ חֹדֶשׁ, יש לדחות,
מֵה לְשִׁעִיר רֵאשׁ חֹדֶשׁ שְׁכָן תִּדְרִי – שהוא מצוי, שהרי הוא בא כל
חודש, ויתכן שלכן הוא מכפר על עון שיש בו כרת, אבל שעירי
הרגלים שבאים רק שלש פעמים בשנה, שמא אינם מכפרים על
עון שיש בו כרת. ואי רצונך ללמוד זאת משעיר יְיֹום הַכְּפוּרִים, גם
זאת יש לדחות, מֵה לְשִׁעִיר יוֹם הַכְּפוּרִים שְׁכָן מְרֻבָּה בְּפָרְתָהּ של
יום הכפורים, שהוא מכפר על כל העבירות, ואפשר שלכן גם
השעיר הקרב באותו יום מכפר על עון חמור שיש בו כרת, מֵה
שאין כן שעירי הרגלים שאין כפרתם מרובה, שמא אינם מכפרים
על עון שיש בו כרת.
ממשיכה הגמרא ואומרת: וְכִי תִימָא – ואם תאמר שאין זו פירכא
כלל,

ישנו "דבר מלכות" שקשור עם הגאולה – שזוהי אגרת הקודש דיבור-המתחיל קטונתי שכתבה רבינו הזקן "אחר ביאתו מפ"ב", שנדפסה באגרת שבספר התניא.

משיחת אור ל"ט כסלו, ה'תשכ"ז

לכפר על מִזְמַתָּא בְּשָׁר, שאם נטמא בשר העולה או חלבו או דמו, 57
והקורבן, אין הבעלים צריכים להביא קרבן אחר, אִם כָּאן, בשעיר 58
ראש חדש, ה'עון' שבא לכפר הוא עון של מִזְמַתָּא בְּשָׁר, שאם כהן 59
טהור אכל בשר טמא, מתכפר בשעיר זה. 60
שואלת הגמרא: אִי – שמא נוסף ונדרשו, מִה לְהֵלֵן ו-לגבי ציצן 61
עוֹלֵין הקרבנות על גבי המזבח, כלומר, אין הציץ מכפר על חטא, 62
אלא מִרְצָה, מכשיר קרבנות טמאים שהעולם למזבח, אִם כָּאן – 63
בשעיר ראש חדש נאמר שצוֹלֵין – שהוא מרצה על הקרבנות 64
שעלו למזבח בטומאה, אך אינו מכפר על הכהן שאכל בשר טמא. 65
משיבה הגמרא: בשעירי ראש חדש 'עוֹן הָעֵדָה' כְּתִיב, כלומר, 66
שמכפר על עון של אנשים, והיינו על כהן שאכל קרבן טמא. 67
שואלת הגמרא: מִכִּי מִיִּזְמַר מִיִּזְמַר – הרי שעיר ראש חדש 68
נלמד מציץ בגזירה שוה, ואם כן נִכְפַּר שעיר דְּרֹאשׁ הַחֹדֶשׁ אֲדִיחָה 69
וְאֲדִיזִין – נאמר ששעיר ראש חדש מכפר גם על הדבר האמור 70
בפרשתו, והיינו על כהן האוכל בשר טמא, וגם על מה שבא ראש 71
לכפר, והיינו שירצה על בשר עולה טמא שהוקרב על המזבח 72
להכשירו. ומוסיפה הגמרא, אף שלכאורה אין צריכים לריצו זה, 73
שהרי הציץ כבר ריצה והכשיר קרבנות העוֹלֵין בטומאה, מכל 74
מקום נִכְפַּר מִיָּדָה – יצא דין מדבר זה שגם שעיר ראש חדש מכפר 75
על העוֹלֵין בטומאה, לְהִיבָא דְּנִשְׁכַּר הַצִּיץ – לאופן שנשבר הציץ, 76
שאינו מרצה עתה על הקרבנות שהוקרב בטומאה, ששם יכפר 77
שעיר ראש חדש. משיבה הגמרא: אִמָּר קָרָא לגבי שעיר ראש 78
חדש, 'עוֹן הָעֵדָה' (ויקרא יז), בלשון יחיד, ודורשים מכך שרק עוֹן 79
אֶחָד הוא נושא – מכפר, וְאִין נושא שְׁנֵי עוֹנוֹת. 80
ממשיכה הגמרא ושואלת: וְנִכְפַּר צִיץ אֲדִיחָה וְאֲדִיזָה חֹדֶשׁ – 81
נאמר שהציץ יכפר גם על העוֹן האמור בפרשתו, והיינו על קרבן 82
טמא שהוקרב, וגם על מה ששעיר ראש חדש מכפר, והיינו על 83
כהן טהור שאכל קרבן טמא, ואף שעיר החטאת של ראש חדש 84
כבר מכפר עליו, מכל מקום נִכְפַּר מִיָּדָה לְמוֹמָה דְּאִיִּיעָה בֵּין זֶה 85
לְזֶה – לכהן שאכל קרבן טמא בין ראש חדש זה לראש חדש אחר, 86
שעד שיקריבו את השעיר יכפר עליו הציץ. משיבה הגמרא: אִמָּר 87
קָרָא לגבי שעיר ראש חדש 'אֲוֹתָהּ נָתַן לָכֶם לְשֹׂאת אֶת עוֹן הָעֵדָה 88
לְכַפֵּר עֲלֵיהֶם לִפְנֵי ה', ויש לדרוש שרק 'אֲוֹתָהּ' – שעיר החטאת 89
של ראש חדש נושא עוֹן זה, וְאִין אֲחֵרֵת נושא עוֹן זה. 90
הגמרא מביאה ישוב נוסף על שתי השאלות: רַב אִשִּׁי אִמָּר, כְּתִיב 91
הָבֵא, בשעיר ראש חדש, 'עוֹן הָעֵדָה', ודרשו מיתור האות ה"א 92
שבא הפסוק למעט ולומר שמכפר רק על עון הָעֵדָה וְלֹא על עון 93
הקִדְשִׁים, ולכן מכפר רק על האוכל בשר קודש טמא, ולא על קרבן 94
שהוקרב בטומאה. וְהָתָם – בפרשת הציץ כְּתִיב וְנִשָּׂא אֹהֶלֶן אֶת 95
עוֹן הַקִּדְשִׁים ומיתור האות ה"א דורשים שמכפר רק על עון 96
הקִדְשִׁים וְלֹא על עון הָעֵדָה, ולכן אינו מרצה אלא על קרבן 97
שהוקרב בטומאה. 98
ממשיכה הגמרא ומבררת: לדעת רבי שמעון, אֲשֶׁכְּחֹן – מצאנו 99
מקור לשְׁעִירֵי רֹאשֵׁי חֳדָשִׁים דְּמִכְפְּרֵי עַל הַטּוֹר שֶׁאֵכָל אֶת הַטֶּמֶא, 100
בגזירה שוה 'עון עון' מציץ, וכמו שהתבאר, אך שְׁעִירֵי רִגְלִים 101
דְּמִכְפְּרֵי עַל 'שֹׂאֵין בְּה דִּיעָה לֹא בְּתַחֲלָה וְלֹא בְּסוּף, מִגִּלָּן – מניין לר' 102
רבי שמעון ששעירי הרגלים מכפירים על מי שנכנס לבית המקדש 103
בטומאה ולא היתה לו ידיעה לא בתחילה ולא בסוף. מבארת 104
הגמרא: הלימוד לדין זה הוא בְּרֹאשׁוֹ רַבִּי חֵמָא בְּרַבִּי חִנְיָא (להלן) 105
בביאור שיטת רבי מאיר, שכל השעירים שוים בכפרתן, שיכלה 106
התורה לכתוב 'שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד לְחַטָּאת' וכתבה 'שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד 107
לְחַטָּאת' ותוספת האות ו'יו באה לומר שיש ללמוד את דיני 108
השעירים זה מזה, וְהָכָא נָמִי יש לבאר כן את דברי רבי שמעון, 109
שיש לדרוש שְׁעִיר וְשְׁעִיר, כלומר שכתבה התורה 'ושעיר' במיתור 110
ו'יו, 111

והרריה לכאורה לכך שאין זו פירכא, דְּהָא מִיִּזְמַר רֹאשׁ חֹדֶשׁ מִיִּזְמַר 1
הַכְּפֻרִים – שהרי לעיל למדנו את כפרת שעיר ראש חדש משעיר 2
של יום הכפורים, וְלֹא מִכְפְּרֵין – ולא דחינו שיום הכפורים חמור 3
מפני שמרובה כפרתו, ואם כן גם את שעירי הרגלים נובל ללמוד 4
משעיר יום הכפורים שיכפרו על עון שזודנו כרת, ולא נפרוך שיום 5
הכפורים מרובה כפרתו. 6
דוחה הגמרא: אין להוכיח ממה שלמדנו שעיר ראש חדש מיום 7
הכפורים, כיון דְּהָתָם, בשעיר ראש חדש, בְּפָרָה מִכְפֵּיב כְּתִיבָא – 8
מבואר בפסוק שהוא מכפר על חטא שאינו ידוע לחוטא, שהרי 9
נאמר 'חטאת לה' שמשמעו שבא לכפר על חטא שרק ה' יודע 10
ממנו, והיה מקום לומר שהוא מכפר על כל החטאים, והלימוד 11
משעיר יום הכפורים גִּלְיָי מִלִּילָא בְּעֵלְמָא הוא – בא רק לגלות 12
ששעיר ראש חדש אינו מכפר על חטאים נוספים שאין החוטא 13
מכיר בהם, אלא רק על טומאת מקדש קדשו, אֲכָל הָכָא, בשעירי 14
הרגלים, דגה כתוב בפסוק שמכפירים גם על חטא שיש בו כרת, 15
וצריך ללמוד זאת משעיר יום הכפורים, וְאִכָּא מִיִּזְמַר – אפשר 16
לדחות ולומר דְּבִלָּה מִלִּילָא לֹא מִיִּזְמַרִין – שלא ניתן ללמוד משעיר 17
של יום הכפורים את עיקר ענין הכפרה, כיון שיום הכפורים חמור, 18
שמרובה כפרתו. 19
הגמרא מסיקה מנין ששעירי הרגלים מכפירים על טומאת מקדש 20
קדשו: אִלָּא בְּרֹאשׁוֹ רַבִּי חֵמָא בְּרַבִּי חִנְיָא להלן (י), בביאור שיטת 21
רבי מאיר, שדורשים מזה שהתורה יכלה לכתוב 'שְׁעִיר עֲזִים אֶחָד 22
לְחַטָּאת' וכתבה 'ושעיר' עֲזִים אֶחָד לְחַטָּאת' בתוספת וא', כדי 23
שנלמד את דיני השעירים זה מזה, וְהָכָא נָמִי שְׁעִיר וְשְׁעִיר – כך גם 24
כאן, נלמד ממה שהתורה יכלה לכתוב 'שעיר' וכתבה 'ושעיר', 25
וְאִיִּתְקַשׁ – והקשו על ידי הו"א שְׁעִירֵי רִגְלִים לְשְׁעִירֵי רֹאשֵׁי 26
חֳדָשִׁים, לומר, מִה שְׁעִירֵי רֹאשֵׁי חֳדָשִׁים אֵינִן מִכְפְּרִין אִלָּא על טומאת 27
מקדש קדשו שֹׂאֵין בְּה דִּיעָה לֹא בְּתַחֲלָה וְלֹא בְּסוּף, אִם שְׁעִירֵי 28
הַרְגְלִים אֵינִן מִכְפְּרִין אִלָּא על שֹׂאֵין בְּה דִּיעָה לֹא בְּתַחֲלָה וְלֹא בְּסוּף. 29
הגמרא דגה בגזיר חטא שאין בו ידיעה: אִיִּיעָה לְהוֹן, בִּי אִמָּר ו-מה 30
שאמר רַבִּי יְהוּדָה, ששעירי הרגלים וראשי חדשים מכפירים על 31
טומאה שֹׂאֵין בְּה דִּיעָה לֹא בְּתַחֲלָה וְלֹא בְּסוּף, הִנֵּי מִלִּי בְּחֵמָא שֹׂאֵין 32
בְּסוּף לִיְוֹדַע – שאין החוטא עתיד לידע שחטא, אֲכָל חֵמָא שְׂסוּפֹ 33
לִיְוֹדַע, כגון שידעוהו אחרים שנטמא, כְּמִי שֵׁשׁ דִּיעָה בְּסוּף דְּמִי 34
– הרי זה דומה לחטא שיש לו ידיעה בסוף, וְשְׁעִיר הַנִּשְׁעָה בַּחוּץ 35
וְיוֹם הַכְּפֻרִים מִכְפֵּר עֲלֵיו, או דְּלָמָּה שֹׂאֵילֹ בְּחֵמָא שְׂסוּפֹ לִיְוֹדַע, 36
הַשְׂתָּא מִיָּתָא חֵמָא שֹׂאֵין מִכִּי בִּי אִלָּא ה' קָרָא בִּיה – הרי מכל 37
מקום כעת הוא נקרא שרק ה' מכיר בחטא זה, ויתכפר על ידי 38
שעירי הרגלים וראשי חדשים. 39
פרשטת הגמרא את הספק: תָּא שְׁמַע, דְּתַנִּיא, על טומאה שֹׂאֵין בְּה 40
דִּיעָה לֹא בְּתַחֲלָה וְלֹא בְּסוּף, וְעַל חֵמָא שְׂסוּפֹ לִיְוֹדַע, שְׁעִירֵי הַרְגְלִים 41
וְשְׁעִירֵי רֹאשֵׁי חֳדָשִׁים מִכְפְּרִים, דְּבִרַי רַבִּי יְהוּדָה, הרי שאף חטא 42
שסופו להוודע נחשב כחטא שאינו ידוע, ושעירי הרגלים ושעירי 43
ראשי חדשים מכפירים עליו. 44
שינו במשנה: רַבִּי שְׁמַעוֹן אִמָּר, 'שְׁעִירֵי הַרְגְלִים מִכְפְּרִין וְעַל טומאת 45
מקדש קדשו' אֲכָל לֹא שְׁעִירֵי רֹאשֵׁי חֳדָשִׁים וכו', ועל מה שעירי 46
ראשי חדשים מכפירין, על הטהור שאכל את הטמא'. 47
מבארת הגמרא את טעמו של רבי שמעון: אִמָּר רַבִּי אֶלְעָזָר, אִמָּר 48
רַבִּי אִישִׁיעָיָא, מִאי מַעְמִיה דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן ששעירי ראש חדש מכפירים 49
על אדם טהור שאכל קרבן טמא, אִמָּר קָרָא לגבי שעיר החטאת 50
ששרפו בני אהרן ביום שהוקם המשכן, שאמר להם משה רבינו 51
'אֲוֹתָהּ נָתַן לָכֶם לְשֹׂאת אֶת עוֹן הָעֵדָה' (ויקרא יז) וְהָאִי קָרָא – ופסוק 52
זה בְּשְׁעִירֵי דְּרֹאשׁ חֹדֶשׁ כְּתִיב, שהוקרב ביום זה, וְלִלָּה 'עוֹן' מִצִּיץ 53
– ורבי שמעון לומד בגזירה שוה, את תיבת 'עון' שנאמרה כאן, 54
מתיבת 'עון' שנאמרה בענין הציץ, וְנִכְפַּר כָּאן בשעיר ראש חדש 55
'עוֹן', וְנִכְפַּר לְהֵלֵן בפרשת הציץ לשון 'עוֹן', מִה לְהֵלֵן בא הציץ 56

בטוח כל אחד מישראל, שלא זו בלבד שהקדוש־ברוך־הוא עושה עמו חסדים, אלא ישנם גם העניינים שהקדוש־ברוך־הוא מוכרח לעשותם, כביכול, כדי לקיים את ההבטחה שהבטיח.